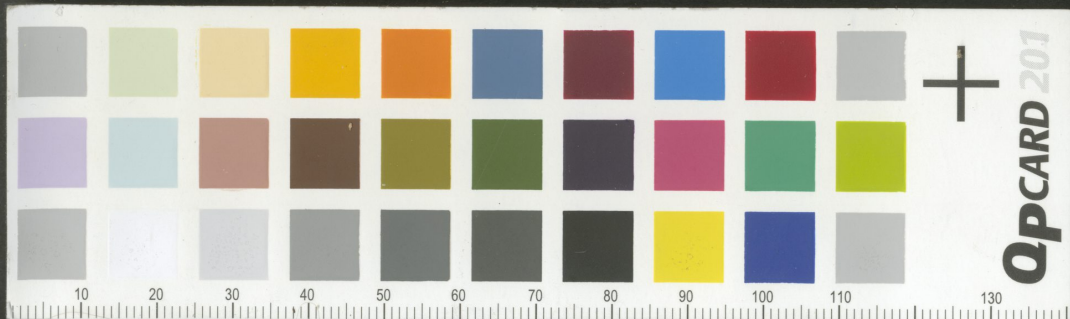

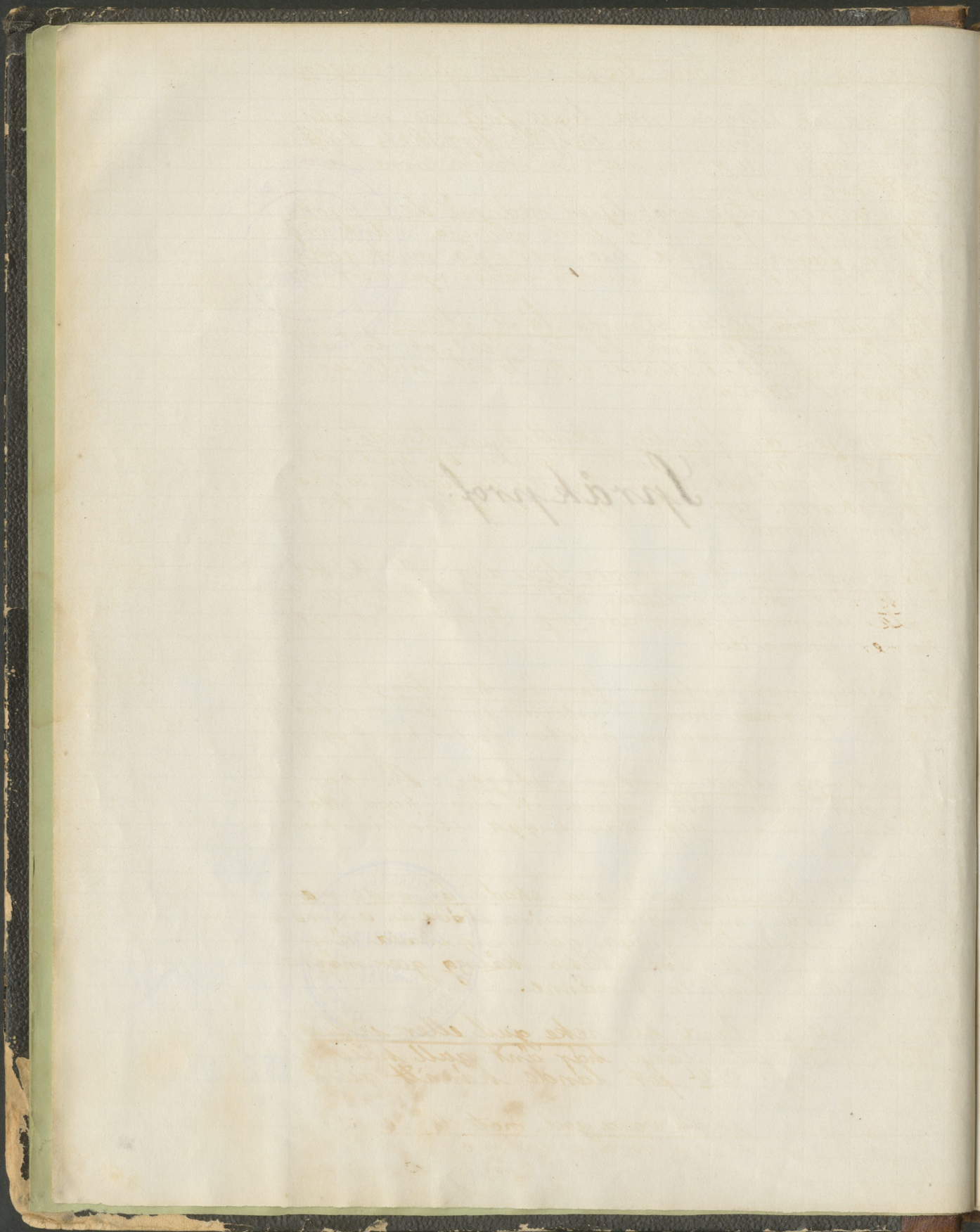

Språkprof.

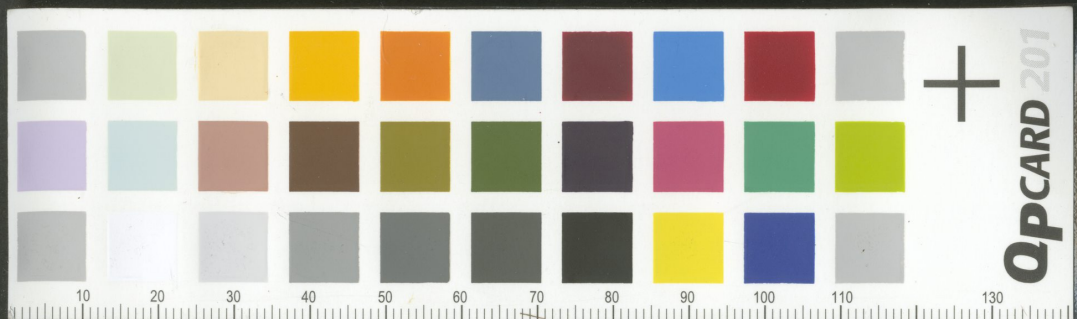

SL 182 a

*Je
O
ch
ev
tw
en
ford
ch
w
Na
O
sa
so
Na
O
v
E
ma
na
ku
In
O
Na
Ha
hgg
ba
it
In
O
M
arg
sh
Va
O
h
H
O
P
w*

Nuckö, Ormsö, Wichterpal.

Jag såg en stor orm ligga tvärt öfver vägen

O. ia så än störan orm ligge fatt eue vägen.
 N. ia så än störan orm ligge (fat, ligge) fatt eue vägen.
 wp. ia sou än störan orm law twatt eue vägen.

En vacker stjärna lyser ned på den mörka jorden:
 O. ain fågur sten lissar ner upa mörk röde.
 N. ain fågarn stien liser ner upa mörk röde.
 wp. ain fiksa stien skinder näder upa mörk röde.

När alle sälar simma få vi storm:

O. to all säle sima få ve wérat. N. togt all säle sima få ve storm. wp. To all säle umar so får ve storm.

När rågen är färdig skall han skäras:

O. to rågen ær göllen so ska en skäras.
 N. to rågen (länk, rågen lly) ær gölinder so ska en skäras. wp. To rågen iet göllen so ska hann skäras.

Efter mörk natt kommer ljus dag:
 O. baket mörk nat kumer liasan då. N. baket mörk nate kumer liasan då. wp. baket mörk nate kumer liasan då.

En fattig man arbetar förr än han tigger:

O. än foten mann arbetar förr for han bair.
 N. än fotian mann arbetar forfor han tiggur.

Han högg stora björkar i skogen:

O. han högg stor björkar i skoen. N. han hugg stor björkar i skön. wp. Han hugga stor björkar i te skön.

En vred kvinna gör mera skada än onde män:

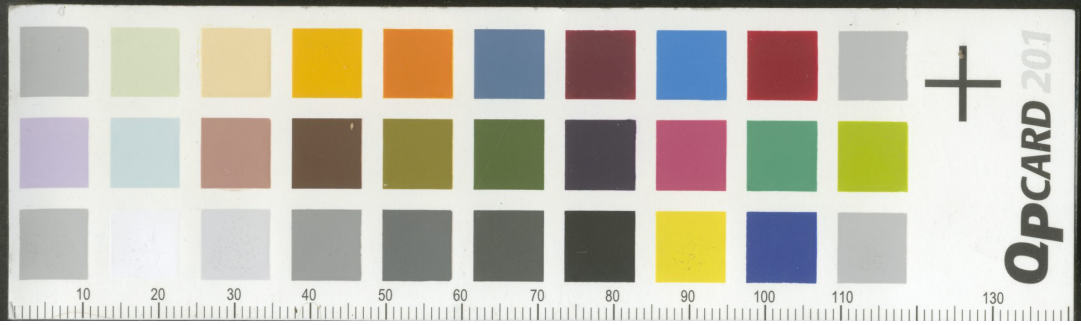
O. ain vrei migg gær maira skoda än arg männ.
 N. ain ilakata migg gær mair skoda än arg männ. wp. ain ilaka kälzgg gær maira skoda änn arg (ilak) männ.

Vårt fattiga land har icke gull eller silver:

O. N. vott foti land har änt gall hälotur silver. wp. vott foti lande har iet gall hälder silver.

Hvarje man skall vara god mot djuren:

O. här mann ska vora goan mot didrena.
 N. hugar mann ska vora gour mot lävanstena.
 wp. koim mann ska vora goan mot lävanstina.

Huru många buskar voro gröna? - Två! o. s. v.

O. ha många busk vuru gröner? - päer, trier, fiärer, fämmer, säkser, seder, otter, njer, tier, älver, tolvor, trätta o. s. v.

Ch. ho många busk voro gröndur? - då voro fjäur (fem färar), triur, fiäur, fämur, säksur, sipur, ottur, niur, tiur, älur, tolvur, trätta o. s. v.

Wp. ke många busk voro grön ter? två, tri, fir, fämur o. s. v. (öföfda).

Med god vilje kan man göra mycket.

O. må aip go vilje kan man göra miki.

Ch. må goan väle kan man göra miki.

Wp. må go vilje kan man miki göra.

Huru stora råttor finnas här? O. ho stor råttor är e här? Ch. ho stor råttor är e här? Wp. ho stor råttor är e här? Jag har sett bara små och bruna möss, som voro kvicka och täpiska; de hafva ätit upp all vårt nya bröd och bruka hvila sig i en gammal säng, där de ofta legat vid mina fötter. - O. ja, ha sitt bora små brän råttor, som vuru flitkar, inar o som slubu; tor ha (hova) äti allt vott plboka brö o brük hvila se ude ain gammal säng, hon tar stället hua lea, vdr min fotar. - Ch. ja, ha sitt bora små brän råttor, som voro fikar o hold a te stäl; tar hova i si allt vott plboka brö a o brük hvil se ude ain gamla (sic!) säng, hant tor tikul vila ligge vdr minn fotar. - Wp. ja, ha sitt bora små brän råttor, som voro snabb o som strid; tom har upp i si all vår plboka bröna o brük hvila se ite ain gamla säng, ter tom tikul har ligga näst minn föt.

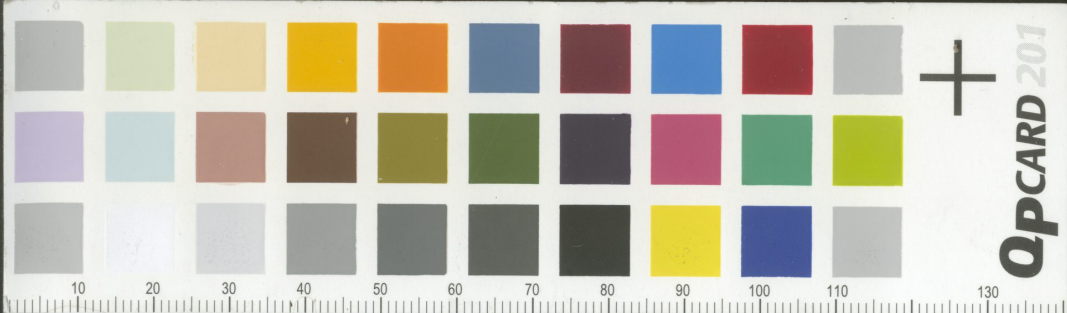
De här gossarne, som kastade ormen i murstacken, voro fyra: O. hi han pojka, som hurra makken ude mausestacken, vuru fiärer. Ch. ja, sa pojka, som hvirva ormen ude mausestacken, voro fiärer. Wp. tess pojka, som kasta makken ite mausestacken, var fir.

Itte komma de hit för att se på min vackra båt, men ingen har råd att köpa den.

O. aller kuma ter hi te skua minn fagur båt, men ingen har råd te köp en.

Ch. ter kuma allur hi te tokas um minn fagur båt, bora ingen har råd te köp en.

Wp. all kumer hi minn fiks båt skua, amänd ingen har råd köp hann.

Han har intet annat hem än sitt skepp;
han fruktar ej för de stora vågorna, men
ser bättre på skummet än på blommar och
gräs: O han har änt annat haimland
än som sitt skäp; han räddas änt fere för
stor ågana, men skuar maira upå skäme
än sin upå blommar o gräs. - N han har
ingga åga haim än sitt skäp; han räddas
för stor vågana, bora han skuar fere upå
skäme förfor upå blommar o gräs. - up. ingga
anåt haim har it han som sin båt; han
räddas it tom, stor ågana, bora skuar
maira åga skäme som upå blommar o gräs.

Den gamle mannen, som höll på att
drunkna, sökte rädda sig med ett halmstrå

O han gamul mann, som var nær upå
drunknen, vild hjälp se upå ätt halmstrå.
N han gamul mann, som var upå drunknen,
frästa hjälp se mä ätt halmstrå. - up.
han gamul mann, som skule dronken
frästa mä halmstrå se.

Han brukar om aftnarne lappa sina
nät med nytt garn: O han brukar mä kordena
ligge sin nätter mä nytt garn. - N han brukar
sinn aftare ligge sinn nätter mä nytt garn
up. kvälder brukar han sinn nätena
mä n gånde ligge.

I lugnt vatten gå de störste fiskar:

O söt stilt vatt gå tar stöst fiska.
N söt stilt vatt gå tar stöst fiska.
up. ite liam vatt gå mäst fiska (Ondst).
Jag såg en ung kvinna, som kammade
sitt långa gula hår: O ja såw äin ung
migg, som kamba sitt långg gula hår.
N ja såw äin ånga migg, som kamba sitt
långgöl hår. up. ja såw äin ung kälög
som kamma sitt långgöl hår.

Han delade sitt dagliga bröd med andra.

O han delade sitt dras brö milla tom dr
(msk. + fmn. = ndr.) N han delade sitt hots-
das brö milla ana folke l m. fe dr.
up. han delade sitt kordas brö milla tom dr.

Aftonrodnaden liknar flammmande eld:

O kordaskera ä rätt som än blusande eld.
N kordaskera står it som blusande eld.
up. kordaskera ser som lumande eld.

Alt är icke guld, som glimmar:

O. alt är dñt gull, som glimar N. idm.
wp. alt är dñt guld, som glimer.

Han tror mera på andra än på sig själf.

O han tror mair upa är än upa se
solw. N. han tror maira upa ana folke

än upg se solwur. wp. han tror maira
upa, tom, ox som se siöle.

Han förlät mig fast, jag fört inte ville
förlata honom.

O. Han förlata me fast
ia dñt vild fast förlata an. N. han gav me,

täl umm ia no, dñt vild fast geva han täl.
wp. han, gav till ot mä, än ia dñt no fest

vild gäpa till ot hann.

Jag hoppas att himmelen skall blifva
klar i morgon.

O. ja hoppas än himmun
ska bli klaren te morga. N. ia hapas

än himmun ska bli klar i morga. wp.
ia tror än himman blir klaren te morga.

Uvem var den andre gamle mannen?

O. hoim var, han anan gamul mann?
N. hemm var anan gamul mann?

wp. kolekan var tenn änn gamul mann?
Hon är klokare än jag trodde: hon ä'

kloka som ia trodd. N. hon ä' plisa än,
ia trodd. wp. ho är klokare som ia trodd.

I den stora striden slogo de ihjäl hvarandra:

O. uti stor strid, plo far ä här dret.
N. uti hē stor strid, plo da ner ur dret.

wp. ite hä stor stride plo tom nåder kött ana
Där voro blott några karlar hemma,

de andre arbetade uppå herregården:

O. tær var bara nån mann häim, taim
far, arbetä upa hōe. (eller taimdr?) N. tær

var bora nuan mann häim, te drur god
arbet upa hōe. wp. tær var amänd nuan

mann häim, tēm är var all te hōve te
arvas.

Jaggen glänser på gräset om morgnane,
då solen går upp:

O. dagge glansar upa
gräse må monna tå solē kamur uppl.

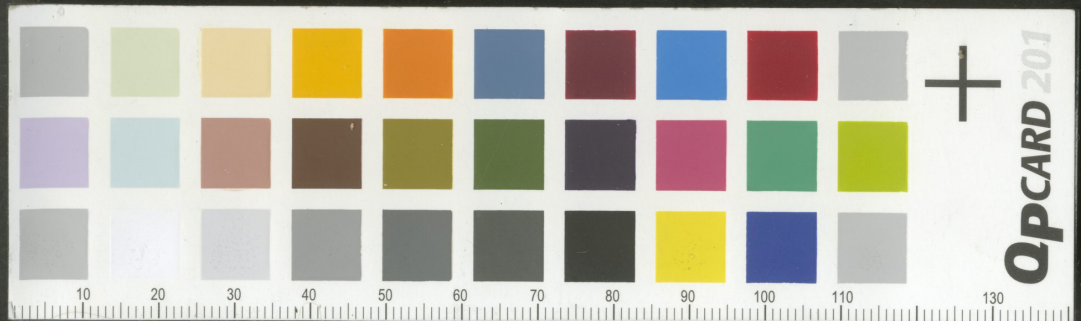
N. dagge glansar upa gräse moria to
solē kamur ap. wp. moriare to solē står

glimar dagge upa gräse.

hvilka blömmor äro vackrast? - Dessa!

O. holik blömar ära tær fagrast? hisar!
N. holik blömar ära all fagrast? hisar!

wp. kolek blömana är äle fiksast? tess!

Där voro andre med på arbete: O. tær vår
ärer mæ upa arbet. et. tær vår ärur mæ
upa arbet. wp. tær vår är o mæ upa he
groa.

Den nya noten är dennes: O. han ni' nôte
er karsa, hansar, hinesa, henasa. et. han
ni' nôte er hans, karsa, hansar, hånasa, hidasa,
hittasa (ej hinesa). wp. tesa ni' nôte ier
hans, hånar, tesnes, tessas, tesn mans.

Det är ingens: O. he er inggan mansa.
et. he er ingginsa. wp. he ier inggans.

Den stora färhyörden är hans: O. hon
stör färkaria d' hansa. et. hon stör färkaria
d' hansar. wp. hä stör färkaria ier hans.

Han har inge söner utan endast några
döttrar: O. han har inga sinner bora nora
döter. et. han har inga sinit, bora nura
arindast dötr. wp. han har itt ingg sind
borg nua döter.

Denna gård är icke eder utan vår:
O. hisn (l. himn han) gådn er änt eran ita
vonna. et. himn gådn er änt ean, han er
vonn (ej vonna, men väl vottas, som abs.). wp.
tesn (l. temn) gådn ier itt äbran, han ier
vonn.

Det barnet tänker alltid blott på sig
själf: O. he bane tänkur älskit bora
upa se so lyx. et. he bane tänkur mått
upa se so lyx. wp. tetta bane tänker
allti bora upa se so lyx.

hvilka äro de kvinnorna, som komo där:
O. hoim (l. holikar) ära tär miggana, som
kama tær. et. hemm d' tär miggana, som
kama tær. wp. kolek ier he kunusfölk,
som kumer tær?

Slika saker har jag icke sett någonstades
förr: plikk, tokku saker har ia änt sitt
ingd ställ, förr. et. plikk erander (l. tulli
erander) har ia änt sitt ingd ställ förr.
wp. töle, erander har itt it förr sitt
ingd ram ite vade.

Alle borde vara dylika som han:
arbeta mycket och äta litet: alla ska
vara plikk som hann: arbet miki o äta
lite. et. allur skuld ha vare plikkur
som hann: arbet miki o sea ita lite.
wp. all skale vora töles som hann: göra
mika aroa o ita lite.

Bida äro de vackra att se uppå: O boer
(N. boer n boer & bā) ära tär fögrar (& fölar)
te skua upa. N. buar ä' tor föglar te skuande
upa. up. bua ier tom fiks te skua upa.

En sådan människa måste man leta efter
med nål: O ain tokke mänske ska man
seke ett mä' nål. N. gitt tule mänskebän
ska man seke ett mä' nål. up. tolv mänske
ska sekas mä' nål afte.

En sådan sak jag hörde i dag! O ain tokke
sak som ia hēd i' da! N. gitt tule erand
som ia i' da hēd! up. tolet erand som ia
i' da hēd!

Sådan herre sådan dräng: tokke härr
tokken dräng (pl. tokke p. 3. g.). N. tule
härr än tule dräng (pl. tule p. 3. g.). up. tolen
härr tole dräng (pl. tole p. 3. g.).

Sådana vorode att se uppå att jag
aldrig kan glömma dem: O tom iur tokku
te skua upa, än ia aldur kan glaim tom.

N. tā vura tule te skua upa, än ia änt ilmis
kan glaim e. up. tom var tule (& föle) sörar
ti skua upa, än ia kann itt tom glēm.

Bägge hundarne äro märe: O bo handa
ära minner. N. bua handa ära minnur.
up. bua handa ier minn.

Er hvita märe är lät att springa: O era
hvit märe är lät te rön. N. idm.

up. era kvit märe ier lät te läupe.

Et svart svin är fett, men mitt är större
än edert: erat svart swine är fäitt, bora
mitta (votta, giffa) är sterra än erat. N. eat
svart svin ä fäitt bora mitt ä sterra än eat.
up. erat svart swine, ier fäitt, amänd mitt
ier större som erat.

Akern är eder, ängen är min, men befesman-
ken är också er: O akun, d' eran, engge ä minn,
bora kuppelena ä mä' ir(er, ar-). N. akun
d' ean, epe, er minn, bora kuppelena ära mä'
är up. akan ier ätran, änge ier minn,
amänd kuppel ier ätrat (pl. ädär).

Ingendera sade att han hade gjort det:

O hyskedera, så än han hadd gidd he.

N. tā så än tā änt hordara hova gidd he.

up. ingan så he än han häd gidd he.

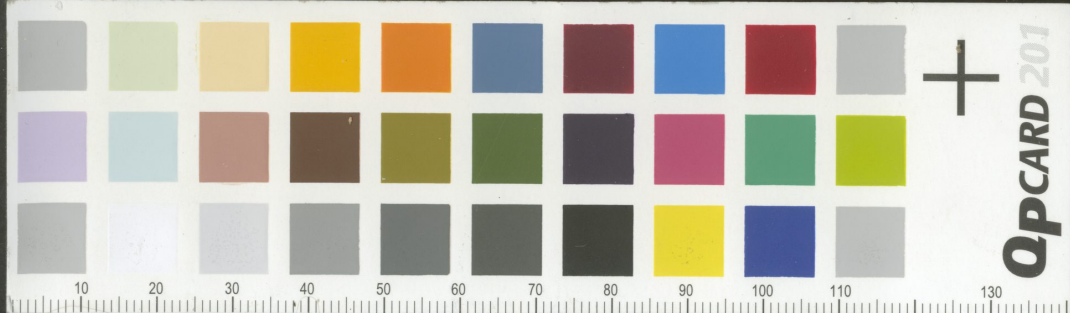
Hurudan duk skall jag köpa åt dig.

från bodan? O holikan, te po dök ska ia

kép ot te från bod. N. holanda dök ska

ia kép ot te från bode. up. kolekan dök ska

ia kép ot te från bode?

Somlige foglar äro store, andre små: O. sumul
fölar äro store, sumul småer. et. sumul fölar
äro store, sumul småer. wp. somal fölar äro
store, somal små.

Man skall aldrig glömma det goda, som andra
hava gjort: O. man ska änt gläim he go
som ärer hua giöd. et. man ska ilmis gläim
he go som ärer hua giöd. wp. Te ska änt
gläim izgan tid he gu giödte som tom är
här giöd.

Jag såg den samme hästen, som hade sparkat
dig: O. ia såw han sånd aiken som häv
spönt te. et. ia så han så aiken, som hadd
bläe te. wp. ia saw tenn samu äiken som
spända te.

Svart trä bär blommor flött en gång om året
och hvarje människa är endast en gång ung:

O. här træ blommar bora ain gong i äre o här
månске ä bora ain gong ung. et. hotes træ blom-
as bora ain kio om äre o hotes månskebän ä
bora ain gong ungt. wp. koim træ blumsknas
bara ain gong ite äre o koim månske ä bora
ain gong unga.

Hvem såg honom först, du eller jag? Jag såg redan
när han kom öfver ängen, men det var då
som först hälsade på honom: O. koim såw

hamn först, me häldur te? ia såw galle te'n
kamn eve ägge män he vär te som först
hassa upa en. et. heimm så först'n, du häldur
ia så så dotte tot'n kamn eve ägge bora
he vär te som först hälsa en. wp. koim saw
han (hänar) först, te hälder te? ia saw rär
sea to hä kom yue ägge, om it he vär te,
som först hälsa hänar.

Hvar, dag tager han rena kläder på sig:

O. här daen tar hamn rain kler upa se.
et. hotes daen tar'n rain kler upa se.
wp. mästast koim daen tar hamn rain kler
upa se.

Huru många voro där? Jag såg bara en, men

de efterst sågo honom i ke: O. många
vuru far? ia såw bora ännafaina, äitöj;
tai ättust söwa hamn änt maira.

et. he många vär tar? ia så bora än;
tai ättust så änt'n. wp. många l. ko mång
væder? ia saw bora äin; kom ättust
saw it hamn maira.

Hon stod på sjöstranden och såg efter
båten, som seglade bort till ett främmande
land: O. hon sto upa siälle o skua baken
båten, som sila bukt till ein främan lände
et. hon sto ve siälle o skua upa han båten, som
segla bort ti ätt främand länd. wp. ha sto
ite siälde o skua baken båten, som segl
bort ite ätt främand länd.

Där voro nio eller tio stycken hästar på betet
O. tær vår niant, tiant, älv stikke aife
upa barta. et. tær vår ätt niant, ti, älv
äike upa barte. wp. tær värn, ti voi älv
(l. ätt niant, tiant) stikke äike upa barte.

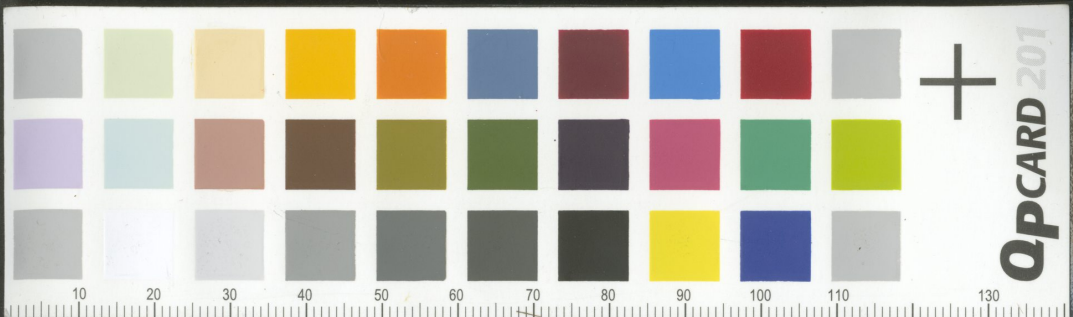
Hunden viftade på svansen och sprang mot
sin husbonde, då denne kom hem: O. hann filar
filera mä rumpa o ränd mot sin hussbond
to en komrn hain. et. hann plö i plängd mä
rumpa o ränd mot bönn to en karn hain.
wp. hann skoka ite rompa, sprang mot sinn
bönn to han kom hain.

Vår skola vi gå ätt jaga foglar i skogen?
Lätom oss gå nu genast! O. hote ska vi gå
o iæg fälar i skoen? vila gå na gista! et. hote
ska ve gå skiät fälar ot skoen? vila gista
gå! wp. koti ska ve gå upa följaste ite skoen
ve ska gista gå.

Blåsten blåg stora trån omkull och hopad
sanden i stora massor: O. stormen plö stör
tröer ner o gänd sanden te höp i stör rukar.
et. vore plö stör tröer ner o känd sandn te höp
i stör rukar. wp. stormen dräiv stör tröer omm
o söpa janne till stör rukar o bakkar.

Tanken och språket äro Guds bästa gåvor
ät människan; genom dem lär man känna
sig själv och andra: O. tanke o mäle sig
af bäst guds gåvana ot mänskia; ginum lär
lar man se kann se solur o ar. et. tanke o
sea mäle ära gass att stäst givana ot
mänskia; gärn för kan man tær kann se
salvur o anat folk. wp. tanke o mäle (l.
totalizge) ier guds ällbäst gåvana ot mänskia;
ginum tom loes kann se siälle o ana folke.

Snöflingorna falla tätt ner på marken,
där visna löf och afbrutna kvistar ligga:
O. snöflingana fall tätt ner upa marken,
tær tær älvna kvista o lauer ligge. et. snö-
flauna fall tätt ner upa marken, tær sum
ädue blader o storr kvistar ligge. wp. snögnistana
faller tätt upa väle, kon awfalle läver o awbrute
kvistar ligge.

11
I stället för ved kan man bränna torf.

12
O. fere ve kan man bränn tårvar
it. ari veastel kan man bränn torvar.
wp. ite vens rime kan man bränna torvar.
Den onde karlen tände eld på gården:
O. han ilaka mann tänd äld upa gådn.
it. han ilak mann sat gådn te brändanden.
wp. ilak mann tänd äld upa gådn.
var tyst och snäll, så får du mycket godt
i världen: O. var stillan o vakran so får
tu mika godt här uba vade. it. var stildur
o görur sea får ta miki godt upa röde.
wp. var tistlan o fiksan so får te mika godt
ite vade.

Tiggaren fick soffa på snödrifvan under
den kalla vinternatten: O. baisen fick sua
upa snödriva käl vinturnate. it. tiggan
fick sua upa snödriva käl vinturnate.
wp. käl vinturnate fick tiggan upa snö-
driva suva.

Han far till staden tre gånger i veckan:

O. han går te stan tri' gang i viku.

it. han går tri' kunda i viku te staden.

wp. han går ite stan tri' gang ite viku.

En hvar fogel har sitt näste: O. här får
här sitt bö, håldur sinn beld. it. hvar an får
här sitt bö, håldur sinn beld. wp. koim för
här sitt bö.

Gossens broder lekte med grannens hundar:

O. pojkes bruan laikt mä grannes hunda.

it. pojkes bruan laikt mä mäsas hunda.

wp. pojkes brön laika mä grannas hunda.

Det blåste så hårdt i natt att kojans väggar,
som äro gamla och glesa, skakade och ätt
klodderna, som jag hade hängt upp på en
stäng, fläktade? O. he blest so hålt
i nāt an häses väggarna, som ä gamul o
gliste, spoka o än klere, som ia påv ynkläkt
upa stänge, bläkt. it. he blest so hålt
i nāt an hitas väggia, som ära rümar o
glistia, skoka o än klere, som ia hadd
kläkt upa ain stäng, fila. wp. he blest
nätas so trufast an häses väggarna, som
ier gamul o glist, skokast o än klere, som
ia påv läte upa ain stäng, korkiast.

En blind man kan höra bättre än en
seende: O. än blindan mann kan här
bätra som än stand. it. än murkan mann
kan här bätra än än som siur. wp. än blindan
mann kan bätra här än ain stand.

Ekens rötter gå djupt ned i jorden: O. arkien
re'tre gå djäfft ner i idde. N. idm up. änt
re'tre går djäfft ite idde.

Han läste den stora hvita dörren fast:

O. han lät fast hon stor hvit donna.

U. han lät hon stor hvit donna fast.

U. stor hvit donna lät han ite lät.

100. Den öfre sidan är större än den nedre:

O. hon uasia ä' större än hon neasia.

(äffen blöt uasia o. neasia).

U. uasia ä' större än nea. up. uasida ier
större som ande.

Bekymra dig icke om morgondagen:

O. kimmur änt te om morgondagen: mor

har solw sina sorg. U. häld änt sorg

fer morgondagen. up. hav it sorg fer

morgondagen.

I nästa häst kommer jag igen: Ote ära

häste kamur ä' te bakt. ätur. U. idm

up. tillkumand hestakumer ä' bakt

Han förjör tro att hans arbete par

vart förgäves: O. han fere tro ä' att

hans arbete par vare föfänt. U. idm. up

par fere tro ä' att hans äroa har vare

föfänt.

Färnet är kallt att taga i om vintern.

Sä att skinnet kan löpa från handen; dock

är det starkt nog att hugga sten och bryta is.

O. äne ä' kallt te tåa ute mä vintur,

so ä' skinne kan gå från händre; tärpa

är he no, starkt te brät bärg o hugg is.

U. äne ä' kallt te tova uti vinturien

so ä' skinne kan kupa from händre; tärpa

är e starkt no te brät stäinar o hugg is.

up. äne ier vintur so kallt ite tova ä' n

skinne kumer från händre; he ier tärpa

starkt no ä' brät stäinar o hugg is mä.

Stora räkar vora på isen; kälery som

akte, stälpte öfer dem: O. stor tärpgr

vare upa isen; mann, som käl, stälpt, flöttra,

potra, fopla, fomptra, plöttra, fosa, samma, plamb

ti idde. U. stor braknar vor upa isen o mann,

sum käl, hulvd upp stälpt, hälvd uppm, löttra,

plambra, fosa, tumbra ti idde. up. stor räkar

vor upa isen; mann, som käl, fälta upa som,

stälpt, kälärast, blumsa.

Stort mot stort (ordstäf): O. stöt mot stöt

ässn mot nöttavere. N. stöt mot stöt, att

sta he mot nöttavere.

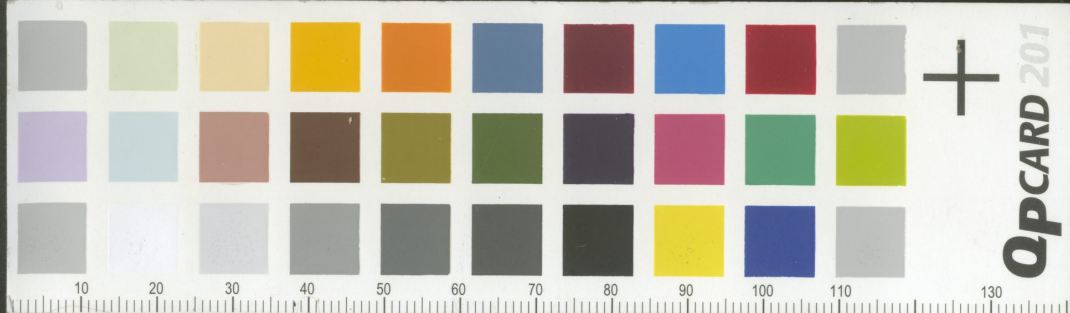
Han gick så att han blef andtruten:
 O. han gick so än han blar ändattan.
 N. han gick sos än en fikk ändan i hass-
 grope. wp. han gick sos än han blar
 gata änd.
 Den store jätten snarkade så att jorden
 skalf: O. han stor skrattn sdrkd sos än he
 grda ute iöde. et. han stor kosan snarka
 sos än iöde darra. wp. han stor kosan snarka
 ite skön sosa än iöde dandra.

Ju mera du ser på henne dess mera lyk-
 ker du om henne: O. maira du sir upa
 on maira tänker ta om hon. N. maira ta
 skuar upa 'a maira bere ta räkun umm a.
wp. maira ta skuar upa ho maira bere
 te tikk om hånar.

Tänk, tänken som I viljen! Det är dock
 som det är: O. tänk, tänke som ne vila!
 he ar tärpa sos som he ar. N. tänk, tänke
 hois ne vila! he ar tärpa sosa som he ar.
wp. tänk, tänke ko l. kowls ne vill! he ier
 tälles tolestä som he ier. - Obs! inf på e
 i tänke.

Drunknen icke fast I gån på isbranten!
 Drunkna icke gjält! O. drunkne änt om go!
 ne gå upa isbrana! - dränk änt te solro!
 N. drunkne änt om ne no gå upa isbrädder!
 dränk änt solwar te! wp. drunkne it änn
 ne no gå upa isbranten! - drunknas it siöte!
 Sprick icke af härm! sade den ena käringen
 åt den andra: O. sprick änt är arghast!
 så dra kälge ot ära. et. sprick änt sopdr
 i vröde! så dra kälge ot ära. wp. te
 ska it sprick fere härmnen! så dra
 kälge ot ära.

Öppna dina ögon och se dig kring!
 O. går tin auar lausar o skua ringin um te!
 N. går timm auar lausar o skua umm te!
wp. går timm auar laus o skua omm te!
 Vänden Eder! sättén Eder! läggen Eder!
 O. vändse ir! sättse ir nér! läggse nér!
 N. vendsum. et. vände er! säte er! läge
 er! läge se! wp. vänd, ätar omm! site näder!
 liggs näder! ligge näder!

Hvad är nu att göra? O. hola ser nu te
 görande? O. hola ser nu te görande? wp
 Han band kransar af röda, gula, blå och
 hvita blommor samt lade dem under sitt
 kuffad då han midnattsmornatten gick att
 sova: O. han band kransar af rött, gula,
 hvitlar o blå blömar o lagd till ande sitt
 hals to'n missummas näte gick te sua.
 O. han gick kransar from rött, gult, blå,
 o hvit blömar o ladd där ande hals sitt
 missummas näte tott gick sua. wp han
 binda kransar av rött, gula, blå o hvita
 blömar o ladd ande sitt hals to hann
 gick missummas näte sua. (Obs. den besyn-
 nerliga böj. i wp.)

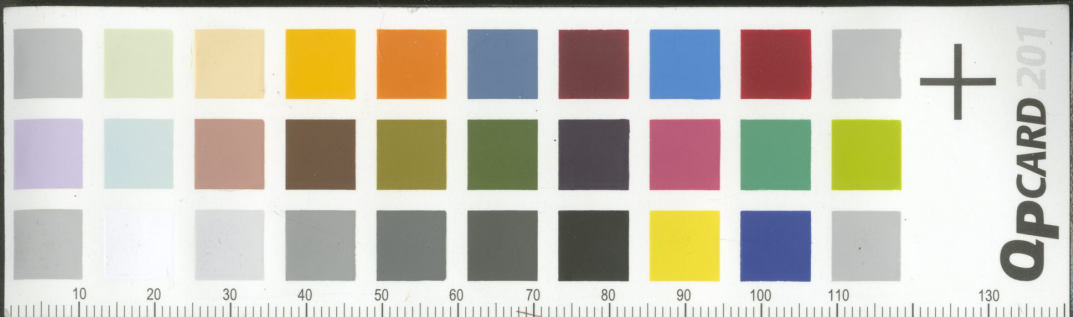
Kom närmare hit, så får du se något
 som är vackrare än allt annat: O. Kam-
 nära hit (l. hia, kompt) so får du se nuet
 som ä' fögra än allt annat! O. kam närmare
 hit upa, så får du se nu undur som ä'
 fögra än är örande! wp kam närmare
 hi (= hia) so får du nuet örande si som är
 fiksare som allt annat!

Han tyckte att priset var för billigt och
 gaf därför slutligen hälften mera än gossen
 begärde: O. han tänkt än taksten va so
 lögan o gav tärferen ä' fast halpande maira
 än sum pojken begärde. O. han räknat än
 priset var allta lätt o gav tärpa ä' fast
 halpande maira än pojken vild. wp han
 tänkt än priset var allta lätt o gav tärfest
 bakett halpatten maira än som pojken vild.

Sina vänner möter man i olyckan; men
 bättre än allt tröstas dock ens egen tanke:
 O. sin vänner prevar man uti slitka; bora
 bättre än allt tröstas tärpa minn aija tank.
 O. sin sällbrar prevar man uti slitka;
 bora bättre än allt ana tröstas tärpa
 minn aija tank. wp sin vänner prästas
 i te slitka, amänd bättre än allt annat
 tröstas minn aija tanken.

Han säger från gamle tider att man
 strypte konungar i Sverige.

O. kom säj från gamle tider än man strypte
 ä' mä kung i Sverige. O. he språket

från gästgälden än mora ha dämt konung
vanland i evänsklände. wp. tom säjjer från
gamal tider än mora dämt konunggen vanland
ite swägg.

När stora och märka moln skocka sig på
himmelen blir det oväder: O. te stor märk
mule samul se, te höp upa himun bliv he
wetrat. et. to stor märk muler gå te höp upa
himun kamur he iwerat. wp. to stor märk
måne samlas ande himmån höp, so kamer
oväder.

Åskskyarne äro märka och hemiska; de
kastar god skugga öfver jorden; men när det
ljungar kan man se klart kring sig, fastän
det vore natt: O. baldurmule era swättero
smile: Far gåva goan skogg eve idde; bora
hote he blikar kan man skua um se fast
he ar sum näte. et. baldurmulen ä' swätter
o hårmuster; han kastar goan skugg eve
idde; bora tot'e usar kan man se klätt
umm se amm e no skuld vora näte. wp.
bisaborgena ier märk o trikk; tom kastar
än goan skugg yve idde, amänd te e
bliknar kan te skua klätt omm te än
he no ier näte.

Hafvet brusade och åskan gick, men han
reklade andock icke sina segel utan för
ut på öppna sjön, fastän alle andre sade:
vänd om till stranden! O. siden rusa o

he darra (l. baldra); man kan reva änt
sin sefer bara gick ut upa ipit siden
umm no tärmar så: vende omm te strände!
et. he gruma upa siden o baldra, bara han
gidd änt siglepa mindre, o för ut upa frö
siden fastän drop så: vende umm milt
strände. wp. siden, flosa o he baldra, amänd
han gidd itt tåfest mindre sinn siglena,
bora gick ugla læggre itt upa plet siden
änn no tom all är så: vende båka ot stönde!

Han ville icke dö på landet ~~att på land~~
därför drunkna i hafvet: O. han vild änt
där upa lände, tärferer fikk han drunkun
upa have. et. han vild än där upa lände,
tärpa fikk an drunkon uti siden. wp. han
vild itt där upa lände o tåfest skule hann
drunkna upa siden.

Döden blifva alla lika: O. uti den
bliv att ains. et. uti den bliv all mann ains.
wp. ite den bliv all ains.

Norrskenet sprakar under vinternätterna; dess
långor sträcka sig långt öfver himmelen: karlar
vagnen, nordstjärnan och månen blekna för dess
glans: O. nådlise sprokkar um vinternätter;
tai tåra sträcke ät se långt upa himun:
koildvåln, norrstena o män blarkias fere
tess glans. O. he äimar vinternätter o tå tå
nå långt ät upa himun: kolvågn, norrstidn
o män bli flark fere skine tess. up vinter-
netre fäktas himun o tom tåra rækker se
håuft upa himun; sidstirna, nordstirna o
män blarknar firi skine tess.

Jag såg en svan flyga öfver sjön mot väster
när solen gick ner; hennes vingor glänste i
aftronrodnaden - men hon försvann för att
aldrig komma åter: O. ia såv ain älmpt
flå eve siden mot västa tå sölle gick ner.
hennas vingor glansa, uti koildskara - man
hon swann bort o har aldur kame te baks
maira. O. ia såv ain älmpt flå mot västa
tå sölle gick ner; hennas vingor glansa uti
kvildskara - bora hon tappast o har aldur
kame te baks maira. Up. ia såv ain älmpt
flå yve siden mot västa tå sölle sark nader
händs vöriga glima ite kvildskara - amän
hå tappast, sandist ite maira o komm ite
båfa.

128.

Svenska språket talas på båda sidorna
om Östersjön. det får ej glömmas och ej
föraktas; för oss, som äro Svenskar, är det den
dyrbaraste skatt i världen: O. svensk måle
talas upa bå stana om Östersiden; he fås
änt glämmas o änt föraktas; fere oss, som
era svensker, ær e han stest skattn te gäim
ite væde. O. svensk måle språkas på bå
stana äw Storsiden; he får änt glämmas
o änt rotas; fere oss, som äro svensker, ær
e all dirast skattn i væde te håld upa.
Up. svensk måle tuas (eg. tages) på bå stana
siden; he får ite glämmas o ite rotas; fere
oss, som ær svensker, ær he stest skattn
ite tesa asalla væde til gäimand

Originalet
är ifyllt

på Ormsö 20 Maj

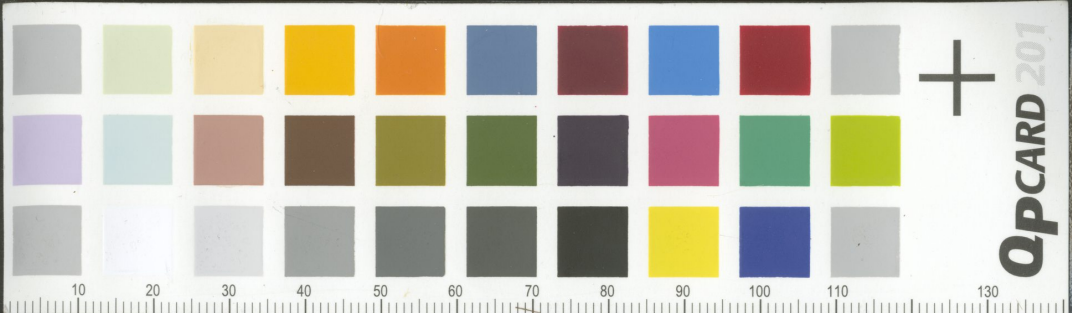
- 1 Juni, Ukkel

(Bakken) 8-12

Juni, Wichterpal

(Möglä) 22 o 25 Juni 1848.

H. V. afskrift efter
original af 1848 d. 20 o
21 Mbr. 1849.

Dagö.

17

13

Båten är ny och seglen äro gamla: Båten icer
neder o' lifelena icer gamla.

Han satt många kvällar i min stuga: Han
sat många kvällar i min stuga.

En stor och gammal mår gick och trampa-
de rundt om min gård: ännu stor gammal mår
gick o' trampa ruggin om minn gård.

När rågen är färdig skall han skäras: to
rån icer te färdig ska en skäras.

Hvar människa skall vara god mot djuren:
kvad mänskia ska vara god mot djuren.

Dessa stugor äro röda: täss stivuna råra rår.
Hurudan häst har grannen? koleker häst

har grannen?
Höga vågor gingo på spån och jag såg huru

eder båt gungade där: hön våar go po
viken o' ia solo huss ära båt skvalpast rår.

Bägge hundarne äro mine men båda kattorna
äro dina: bå hunda råra minar man bå

kattarna råra minar.
De voro sådana att se på att jag aldrig kan

glömma dem: tom varu ti skua upa
än sålder kan glöm tom

Hurudane båtar hafver han? de äro alle
nye: haplik båtar har han? tom råra

allar rår.
Ingen man fans hemma i gården: alle voro

de i arbete: där var änt än mann häim
upa gådn, tom var allar i arbete.

Huru många holmar finnas kring Dagö? He
mångholm hitta omn Rån? Dde?

Mine hästar äro likadane som dine: min häst
råra plik sama som tinera tin.

Dessa får äro våra och icke edra: täss fåre
råra vårar o' änt rårar.

I döden bli vi alla lika: i den bli ve allar
änt.

Skulden var ingens: skulde var ingens.

I lugnt vatten gå de störste fiskarne: i
stilla vatn gå stest fiska.

Hon är icke än någons hustru och han
är ingens man: Hon icer änt än rygs

mans hustru o' han icer änt ingens
mann.

Den förste åkern är min, den andre din:
han fessat ägen i er minnas anan i er
timma.

Stora mörka moln stodo på himmelen när
solen gick ned; sedan började askan gå och
när det blev natt ljungade bläcktarne så starkt
att jag såg som om dagen: står märk mule
stö för hemmades to sol gi ner; so biria he
balder o so he blåi nåt so blåksta he
sos starkt än ia så som daen.

Du är ärligare än jag: du i er arare som ia.
Kvem var den andre gamle mannen, som
i morse gick här färta? Kote (gen. koss) var
han ännu gammal mann, som gi sier ferti
i morist.

Tanken och språket äro Guds bästa gåvor
åt människan; genom dem lär man känna
sig själf och andra: tanken o språket äro
Guds bäst gäva ot mänske; ginm tom
lär man känna sole o tom är.

När dyrt och snäll så får du mycket
godt i världen: var fikser, snäller o stilla
so får ta miki gatt i vede.

De jagade effer hvarandre genom den mörka
skogen: tom gi bai kvatt ana ginum
märk skolen.

När två blinda leda hvarandra falle
de bägge i gropen: so få blindar län kvatt
ana so fall tom får i gräpe.

Görjöm icke för morgondagen: sargium
änt fere morgdaen!

Honung Flake blev gammal och grå, men
ville icke dö i soläng; därför seglade han
naturlid ut på sjön, antände sköppet och
satte sig själf vid styret: kunnig
Flake blåi gammal o grå, bora bild änt
där uti pläsenge - tärfer sala han ut
i näte o träna äld po skäpe o sat vll-
ve stire.

Hans kind är blekpad, bröstet är in-
spunket och benen äro magra - döden
står bakom dörren och väntar: hans
anlättn i er bliska, hans bröst i er in-
suzki o bärinna i era so armar - den
står bakpå dörren o väntar.

En levande fogel är bättre än en död
häst: än lävandetet fal i er bärva som än daen äkte.

Det hål du ser i bordet är borraradt:
 tätt hole, sum ta sår i både, i cer
 bura.

Mina kläder äro rena, tvättade och strukna:
 min klee i ära råingar vaska o struka.
 Häs pojkar så färdig tobak: pläis, pojkar,
 so fä ne tubak.

Alla våra stränder äro låga och sanka:
 all vår stranda i ära lågar o sänk.

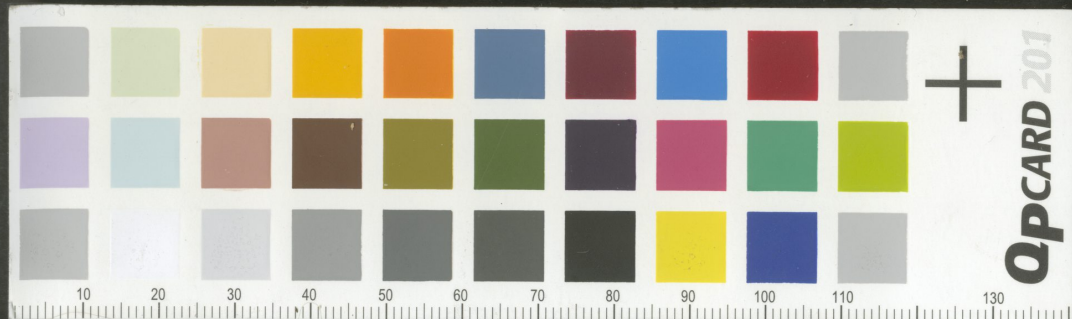
När lien är slipad nedslås höet väl med
 den: to lian ier pläpa so pläs gröse
 vakdrt när mæ'n.

Hästen, som han sökte, var borttagen:
 äiken, som han seft, var bort-täe.

Låtom oss stå som män och viken ej
 i striden: stärom som männe o viken(!)
 änt ande i strile.

Jag såg en hvit swan flyga mot väster
 då solen gick ned; hennes ringar glänste
 som glödande guld i aftonrodnaden
 men hon försvann och syntes ej mera samt
 har aldrig kommit åter: ia så äin, kvit,
 allmpt flä mot västre to sole q ner;
 hänas ringar glima som glöandist
 gall i aftasruan — man hon tappast
 o sintist änt mäjjer o har alder kumi
 tebaks.

Dagö 31st Julie m.
 Hfors 24te 25
 Åhr 1879.

20.

21

Flie

Brü
Hon

Im
där

da
Bai
g
Var

Ha

De
Me

In

In

En

Fl
hi

Fl
su
bo

kn
st
f

bro
me

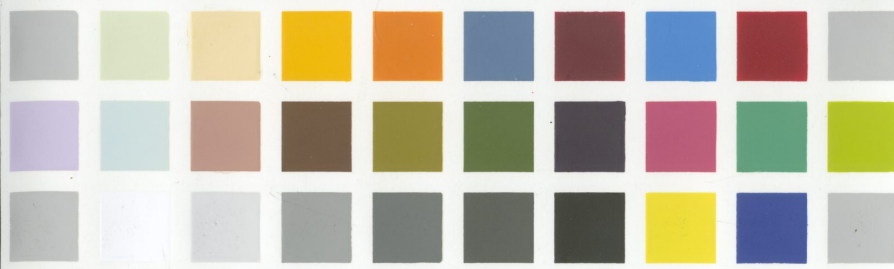
pl
lag
Ha

En
gar

qu
f

bin
st

där
Bjö

OPCARD 201

Flickan lappade sina strumpor: pika lappasin
sukka.

Bruden var vacker: brän var petstikas.
Hon är brokig: kuo ä' bröka. bröko kuo mä' hon

" unga hdo.
Ingen är stor och grön och mycket gräs växer
därn: gräsido ä' där o gren o miki gräse
växer därn.

Båten är ny men seglen äro gamla: buatn
ä' nian, bara seglo äro gäl
Var nye båt är gammal: vonn nian buatn
är gäl.

Han satt många kvällar i vår stuga: han
satt muarz kvæld i uar stö.

Dessa kor äro edra: hien iera är kōna.

Männen gingo för att fiska flundror: männo
dikk dräga l. fiske flundro.

En svart hund springer öfver vår gård: än svarton
hann sprunter eve vonn guan.

En stor skata satt uppi vårt tak: äin dāro
skär sat upa vårt tåke.

En gammal gumma ligger gärna i sin säng:
äin gärlö kuno ligger gicent i sit stäfe.

Han slipade den nye knifven så den blef
tvass: han plipa ni knifen än en bläihosser.

Han hängde sin hatt på den knaggen, så de
sin rock på stolen och sina stöflor under
bordet: han kläddt sinn hatten upa dān
knaggan, sat iapken po stān o lōd sin
stivlo unde bōde.

I natt var stark åska; blixten slog ned och
brände upp hans stora lada, som var full
med hö: dān nuato vare ät start hise, äin
plō niger o blicka o bränd ua hans dān hāi-
lagu, som var full mä' hāi.

Hans åker är stor: hans uaken ä' dārer.

En stor gammal märr sparkade kull min gårdes-
gård: äin dān gäl mār stāitt minn stāin-
guan niger.

I den byn finnes endast store män: i dān
bin ä' bārā dān männo.

Hans söner äro store fiskare: hans sene era
dān fiskiara.

Björkarna äro gröna: berkiä era grēn.

Oxarne hafva långa horn: uksa hava hvar hön
ett godt drä har goda frukter: din göw apal
haver go' äpäl.

Jag såg en stor ligga tvärt äfver vägen: så suar
än därän lufv, makt ligge tvärt öfver vägen.
En vacker stjärna lyser ned på den mörka jorden
din liaso stjärn liser bluat niger upa mor
rödo.

När rågen är färdig skall han skäras: to rare
de golker till ska en plua.

Hvarje människa skall vara god mot ^{alla} djuren:
huan människa ska vara göw mot allro.

Den gamla eken har stora blad: god äikia haver
där blögru.

Det gröna gräset luktar gott: grön gräse
lukter gott.

De unge grisarne äro alle svarte: us grisa
era all svart.

Da i hest skall bröllopet hållas o.s.v. hesto
ska bullupe kuma, to ska ve dans, ita ka
drick brömen, klinsken, ita klij upa kor
bröe, kakubre, sedsidit brögo, koduk huss brö
folke kuma utter kirke (äkta skänst)
Lena Jakobs hustru kökas.

Alla dessa stugor äro röda: all hien sluga
era rou.

Här är gott att lefva och godt att dö: hien
er e gott si levande o gott si dörande.

Mina döötter leka med din son: min dötro
läiker må tinn sän.

Denne manfar min broder: huan mann är min broder
flurudan hest har grannen: hua plikan hest
haver näber?

Hvilka äro de krömmorna, som i äns kommo hit?
hua plik (Nik) era tärin kunu som vras
kom hien.

Han far till staden tre gånger i veckan:
han quar si stän til quara i vika.

Det blåste så hårdt i natt att kojans väggar
som äro gamla och glesa, skakade och att
kläderna, som jag hade hängt på en stång
fläktade: he storme so stark nuat & huses
väggna, som ira god o räm, skapa o ä' klög
som ira henda upa ät stuan, blakta.

Stormen lade snön i stora drifvor utanför
mitt fönster: stormen lade snö en i öder
drifva ätgnom mitt fönstre.

Sådan herre sådan dräng: plikan här
plikan dräng.

Höga vågor gingo på sjön och jag såg hur
eder båt gungade på sjön: hon svälde
dick på sidan o i så snar hast var båt
skiotwa på sidan.

Bägge hundarne äro mine, men dessa kattor
äro dina: bäggiar handa äro minera bara
hien katt i de tinera.

De voro sådana att se på att jag aldrig
kan glömma dem: tåim var fullt de klockande
upp o i så äte kan glöime tåim.

De två kvinnorna voro bägge hemma: två
huru var bäggiar häim.

Den store fogeln där är en trana: hien där
iden är din trana.

Den röda blomman är vacker: hien rou
blomma d' petvikas.

Där värper örnen sina ägg: denn bär klaka
sina ägg.

De två äro hwasse: hien lita äro hoss.

Han talade en gång med henne; sedan fick
han ej mera se henne: han glömma din quaz
möge; bako fick han äte sin.

Mannen, som i går kommo hit, skola resa i dag:

mannu, som kom quar hien, ska qua då båt.

Hurudan västar har han? de äro alle nye:

huapluk befo haver han? tåim äro all ni!

Hurudan människas är han? huaplukw mänske

är han?
I nästa är komma de tillbaks: ana uare
kommer tåim uare.

Mänske ike tro allt som andra säga: vi
ska äte tro allt hua magr säga.

De två trar äro alla äldre än jag: hien tragu
äro, all gamla som me.

Det där barnet gräter med ens: hien huane
water indö upa.

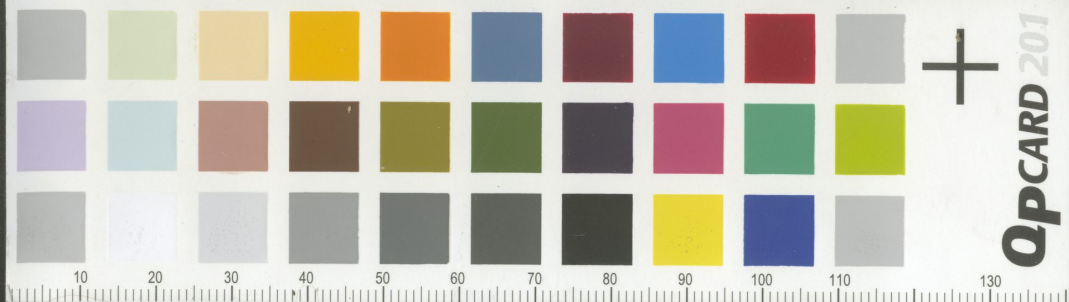
Hvarje är dö många människor: hore uare
däjer muaz mänske.

Inge män funnos hemma i gården, de voro
alle gånge på arbete: ej männo var häim
i gitan; all var däim po äro quarit.

Huru många holmar finnas kring Runö? hua
muaz holm hittes om Runö?

Hine hästar äro likadane som dine: min
hossu äro fullt sama som tinera.

Hvarje trä blomstrar en gång om året och
och hvarje mska är endast en gång ung: hore
trö blommar din quaz i uare o hore mänske
d' bara din quaz uz.

Dessa får äro våra och icke edra: hien tacka
 era uvarar gätle i arar.
 Hurudana ängar äro i den andre byn? hua plik
 ezru ira ute änn bin.

Ingen man såg när han seglade bort: ezran
 mann sudu som han såla bätt.

Inga svin få komma in på sin gård: ez
 svinnu fya kuma upa vunn gvar.

En annan holme ligger längre ut i sjön: än annan
 holm ligger fjarra d'siden.

Hvilka nåt äro bättre, mina eller dina? Huapl
 næt ira bätfer minna ell dinna? (mitt ell ditt)

Jag har själv sett det med egna ögon: ra have
 sigt sett e må äjje ouu.

Hvarför slog du hennes barn? Håkfero plöku hä'nas
 bådane?

Båten, som dref i land, var ingens; därför tager
 jag den så blit han någons: buatn, som drödr

i fwards, var ezens; tärfero tager så en tona
 blin, någns.

Ängarna äro deras: ezru ira teara l. tearas.
 Det växer godt hö på deras ängar i år: he

väkser gott här upa tear ezru i var.
 Hon är icke än någons hustru och han är

ingens man: huan är ätte än någrans (ezrans)
 hustru o han är ätte någrus (ezrus) mann.

Den förste akertegen är minn, den andredin:
 hidn föst uakertägen är minn, o ddn änn

ä' tinn.

Den andra flickan hon fick kallade hon
 Mari: agru pika som a fick kalla huanitkar

i skola skjuta hvarje sål vi se: ve ska
 skiat, hore vikan som ve si.

Ingen råk utan eld: ezan räk äta äld.

Han plockade hallon bakom en stor
 hög sten: han pappa haplbärn bakom en

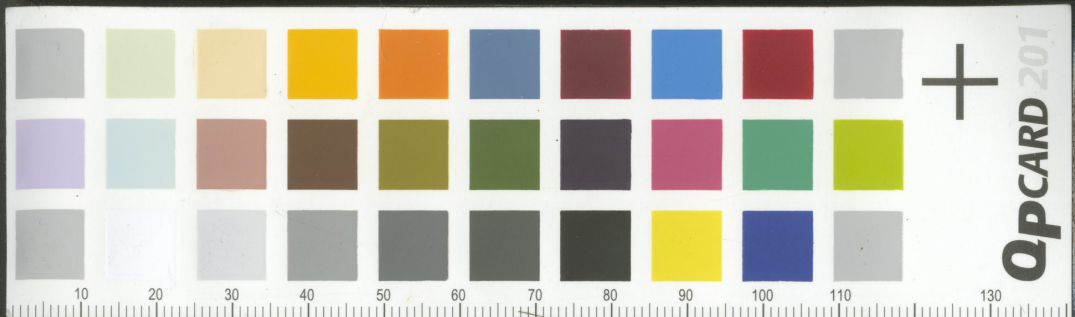
döran, huan spärp.

Din gamle häst är hvit som en hare:
 tinn gäl hästn ä' hvider som en fätk.

Gossarne kastade många ormar i myrstacken
 pita hurra muan hvarzmakke ätte maurbitu.

Alle komma de hit för att se på minn
 nye bätt, men ingen har råd att köpa den:

tärin kuma gll hien kouk upa minn ni
 buatn, bara ezan haver rua te kep en.

Han har intet annat hem än sitt skepp.
han brukar ej för de stora vägarna, men ser
hellre på skummet än på blommor och gräs:
han häver ett annat, häim som sitt skepp; han
är äte radder, firu där väga o han ser mair
upa skame än upa blomo o gräs.

Stora mörka moln stodo på himmelen när
solen gick ned; sedan började askan gå och när
det blev natt hängade bliskarne så att jag
såg lika bra som om dagen: där sått muller stö
på himmeln som solen dikt niger; två piria
visi pulder o som de blåi nuatu blika de
so starft ä ia sua sama gott som dden.

Han brukar alle aftnar sitta och se in i eld-
brasan på kolen, som glöda: han nitier site
all, kweeldne o kauer in upa bruanda upa
gheru som bränn.

I lugnt vatten gå de störste fiskarne: utte
tummt vatne qua stest fiske.

Jag såg en ung kvinna, som kammade sitt långa
guld hår: ia suaw äin urja kunn, som kuama sitt
huar, gäl huare.

Ätt är icke guld, som glimmar: ätt är äte
gall som glittrer.

Den ene gossen knuffade den andre i vattnet:
änan, pilt stäit änn i vatne.

Ällem var den andre gamle mannen, som
i morse gick här förbi: hoim vär dän han
änn gäl mann, som moris dikk hienn umm?

I den stora striden slog de i hjäl hvarandre:
tärm plö i hel vattana uti han där
strin.

Daggen glänser på gräset om morgnarne då
kolen stiger upp: daggen glittrer på gräse
morin som solen quar upp.

Den nya nolen är dennes, denne mans: hienn
ni kōta är hiens, hienn mans.

Den stora färhyorden är grannens: hiena där
takkepari är nabes.

Hon stod på sjöstranden och gret när hon
såg huru båten seglade bort till främmande
land: huan stö upa nalla o skola som a sua
huus vaatn sigla bätt uti ökna huande.
Ejekan är som ett rullande hjul: likka är
som ätt rullande hjul.

Hunden viftade på svansen och sprang mot sin husbonde då denne kom hem: hunn värfva e rumpa o lopp mot sinn husbønn som än kom häim.

Tanken och språket äro Guds bästa gåfver åt människan; genom dem lär man känna sig själf och andra: farcka o muale ira Guds bäst gåva, ot mänskia; ginum tärin lär man si känn siäl o magg.

En dristig man fruktar för ingenting: än dristig mann frukter fere en dög.

I stället för ved kan man bränna torf: i ställe fere ve kan man bränn törva.

Den onde karlen lände eld på gården: hiden und (önd, svenskt kort e) mann tänd äld upa quan.

Vår tygt och snäll så får du mycket god i lifvet: vår tygt o fike so fvar du micko (altia) god i fiv.

Stiggarer fick sofra på snödrifvan den kalla vinternatten: stiggaren fikk sua på smindri va kuald winterkuatu.

Han sitter inne hela dagen och värmer sin fötter vid elden; när han sedan går ut fryser han: han siter inn tiggan då o värmer sinn fetru mot älen; som är säinst guar (e.gag) ut fräser han.

De jagade efter hvarandra genom den mörka skogen: tärin flou bakum uat ana ginum mörk skoan.

Bekymra dig icke för morgondagen: kinn de äle fere moruddan.

Lärfom oss flytta härifrån till andra land: äfver alt kunna frie män på en fri graf: flärium hienn frum uti magr luanda äpe alt kann hienn fri mämo fua ätt fri gæv.

Färnet är kallt att taga i om vintern, så att skinnnet kan löpp från panden; dock är det starkt nog att bryta sten och hugga is: idne är kallt te taga utte om vintu so e skinne kann loup frum huanda; lua er e starkt no te brätande is o hoggande städina.

De gamle trodde att himmelen hänger som ett hamradt halvt öfver jorden: tärin gäl trödd ä himmæn hêber som ä hamradt halv i ve isdu.

En varm ljus dag gör godt åt människor,
djur och växter: än varman liasan då ger gott
åt mänskebonu, diäru o väkste.

Han blev ärrig i ansiktet, då han var i
senaste kriget: han blev ärrur i ansikte
som en var i pärmst krile.

En ful hund kan också bita en varg: än
fasun hann kan må bit än varg.

Hans kind är bleknad, bröstet är insjunkt
och benen äro magra— döden står bak hans
dörr och väntar: hans kinnbän är bligenat,
bisske är insjunkt o bäinu ira svakt— den
styrar upa hans dormu o bier.

Bälen är redan flädd: vikan är rära
na plappi— skrävlingen är hudder.

Han sålde i staden en stuleri bössa och for
där med en rullen båt, som också var stuleri:
han soed i stån ätt stulit viss o rärist har
må än rutan buat, som o var stulip.

Han kom roendes uti en öppen båt: han
kum hien roandi uti en öppen båt.

Hina kläder äro redan tvättade och strukna:
mijn klegaru ira rdi, yskat o strukt.

En bottenprusen "rall" binar sent upp: äin
rall, som är till batne fräsit, tapper säinst
sön, fullt.

Lätom oss brottas så få vi se hvem som är
starkare: quatum brutas so fua ve si hoim
d starka.

Han gossar så fån i tobak: pluaris gilla so
fua i tobak.

Stilla vara stränder äro låga och sanka:
att har struanda ira luag o siunski.

Han var hemkommen men jag bortgängen:
han var häimkumit g id var fullt quart.

När hien är släpad, hugges häet af sned
den: som han är plupat blir häre houd
niger mæn.

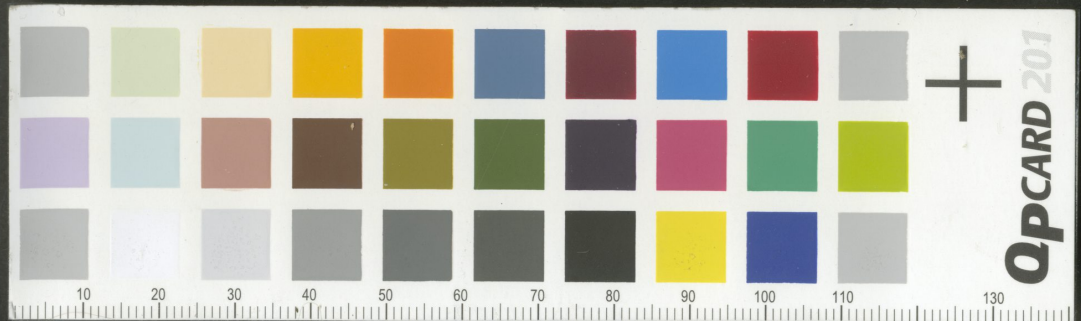
Et nytt hus skall byggas i st. f. det som
branz: ätt mitt, hns skä bli byggd i st. f.
fer he som blev uabränd.

Hästen som han sökte var borttagen:
häst, som en läjta ett, yär fullt fäit.

Hon blev så älskad af honom att han
skulle kunna gifva sitt lif för henne:

Han blev älskad sua pæn äin sken
kann gifva live fere huan.

Vikom reke undan i striden: vikum
äte unda ätte strin!

Hvarje vacker sång sjunges gärna af alla:
höre petsikas suaz blir giden svagat na
all.

Skulden är deras, som rådde hon om att göra det:
skäldu är beara (l. tärms, tärara), som nu en
ti girande he.

Hon är en omtyckt kvinna för det hon är
vänlig mot alla: huan är äin umtärktu kua
tärfer a' a' er känd mot all.

De döfros på isbitar långt hemifrån:
tärin blär drivit på isstikka för hädina.

Tänk, tänken efter huru han heter, att jag
må veta det: tänk, tänk eft hu äin
härter a' ia mo veta he.

Hvila dig! hvil en er! hvilom oss! ty natt
kommer: hulas se! hule var! hulum as
tärfer a' nuatu kumer.

Hvad är att göra sedan jag hunnit så långt
huan er e girande som ia haver lidd so fram

Noro de skjortorna, som hon sydde, två,
tre, fyra eller ätta? var tärin skiothu, som
huan sauma, tiwars, tri, fiär ell ottu?

Öppna dina ögon och se dig kring! vänd
eder, sätt en eder, läggen eder! ta' a' u' t'n
ipi q kout runt umm se! site, bygge, vena
här.

Konung Flake blev gammal och grå; han
ville icke dö i sotsäng - där för seglade han
ut en natt och stände eld på skeppet, men
satt spält vid styret: kening Flake blär

gäler o gruager; han vilt äte där ute
de stäle sitt - härfer spila en nyatu iit
o tänd äin upa skepe o sid' sabb'n näst
späre.

Jag såg en svan flyga öfver sjön mot
väster när solen gick ned; hennes vingar
glänste som glädande gull i aftonrodnad

- men hon försvann och syntes snart ej
mera samt har aldrig kommit åter; ia
men samt har aldrig kommit åter; ia

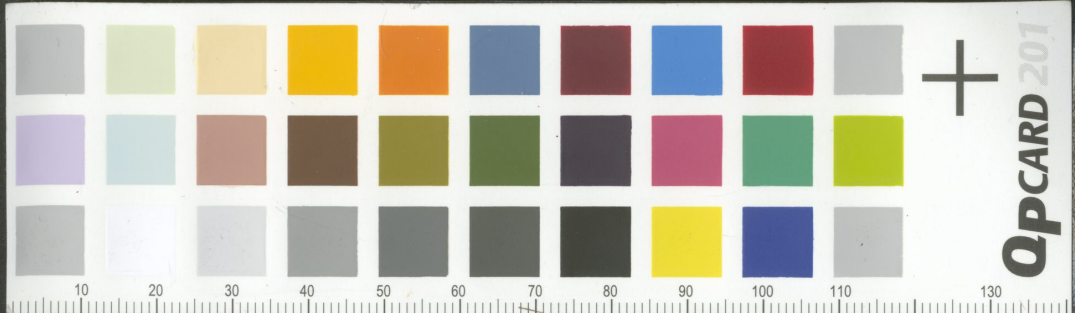
här i öfverfloden på upa västerbörn, som sugu d'it
24 & 25 d'it. 1879 gniger; huan v'ing glittra som gleander gull ätte
kugel d'usrounande - bara huan svann bukt o sinas
äte mäjjer o haver alder kumit uater.

Runö 5-20

Juli 1879.

Afskr. i Xlors din öfverfloden

24 & 25 d'it. 1879

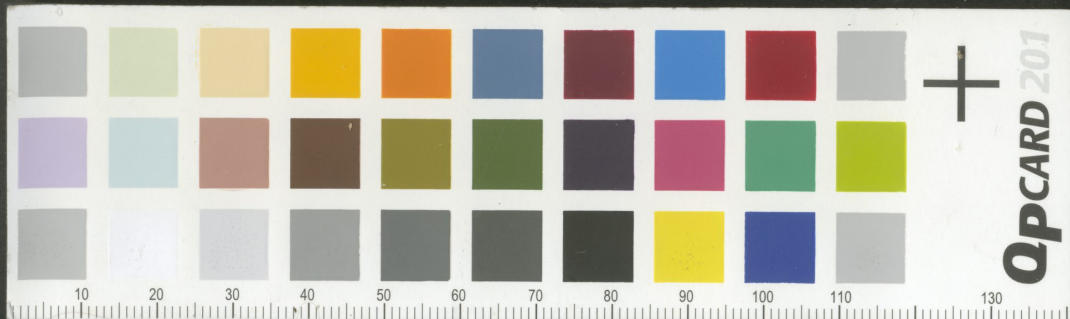
Runo. 1. I bereninggen skapa Guds himmun o
 röd; o röd vår mörk o tön o Guds skanda
 svaga vö vatne. 3. O Guds så: vare liss o he vår
 lidst. 4. O Guds suaw äfritse vår gött, o vår skilnan
 milla liase o mörkna. 5. O Guds kalla lidise dden
 o mörkna nuatu o bläi sua na morin o
 kvældu, han föst dän. 6. O Guds så: vare ätt fäste
 som sker frum uatt ana himmun o röd. 7. O
 Guds gött ätt fäste milla he vatne, som vår
 naglas himmun o he som vår ande. O he skedd
 sda. 8. O Guds kalla fäste himmäl. O bläi sua
 morin o kvældu han föst dden. 9. O Guds
 så ä he vatne, som vår ande himmun,
 skütt sammäl se ätt te ätt ställ o he
 torr sku sinas. O he bläi sua. 10. O Guds kalla
 he torr fere röd o he uat fere sio o sua
 ä he vår gött.

Anders Bisa.

Dago. I berian skapa Gud himmäl o röd; o
 röde vår märk o tön o märken vår evē diäpe
 o Guds ändan, svaga po vatne. O Gud så ä
 he skall bli lidst o he bläi lidst. O Gud
 nante liase te dā o märkninggen te nätt;
 o so bläi mornan o kvæld föst dden. O Guds
 så: blie mälaskæl mila vatne än he skilner
 vörn från vörn. O he bläi sos. O Gud nant
 he torr te land o vatne te sio. So bläi e
 morna o kvälder anan dden. O Guds så:
 vatne gäi te pop po ätt ställ än he sins
 tött land; o he bläi sos. O Gud nant he
 tött lande te röd o vatne nant han
 te sio o så än he vår gött.

Karl Hvornström

Ormsö. Ute beria skapa Gud himmun o röd
 o röde vår märk o tön o märkne vår upa
 diäpe o Guds ändan svaga upa vatne. O Guds
 så: vare liss o he bläi lidst. O Guds söv
 liase än e vår gött o skild liases från
 märkne o kalla liase fere dā o märkne
 fere nätt; o sos vår, kvälder o mornar från
 föst dden. O Guds så: blie gött millaskæl
 milla vatnena o skili vatne från vatne.
 O Guds gött ätt millaskæl o skild he vatne,
 som vår ande millaskæle, från he vatne,
 sum vår na millaskæle; o he bläi sos.

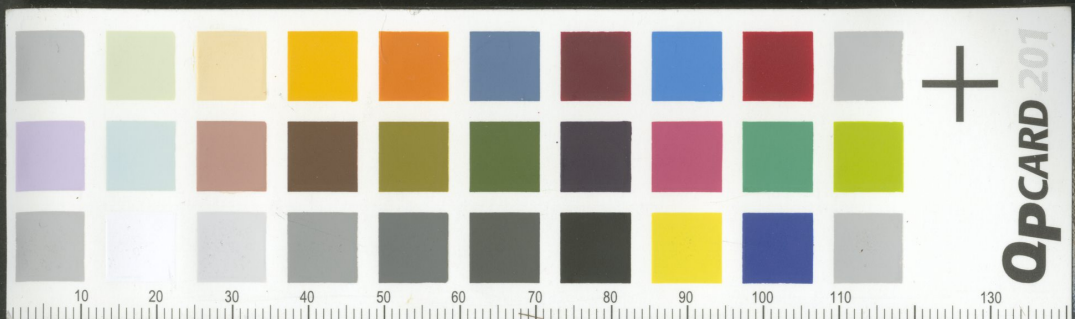
Glans Alkoid,
Kulo by.

O to vár he koider o monnar ár anan
dden. O Gá sa' an he vatne, som vár unde
millaskede, skall sammul se aise sitt aise
ram sos an he torr skall sinas. O he skedd
sos. O Gá kalla he torr fere idd o vatnes
samlinga kalla en sid. O Gá sa' an he alt
vár gatt.

Stuka. Ute berinde, gród Gá himun o idde,
o idde vár, váro tón o murkne, vár upa
drápe o Gáds ándan wæva aise vatne. O Gá
sa': vare lias! o he blaiu liast. O Gá skua
upa, liase o he vár gatt. To skudd Gá liase
frám murkne o kalla liase fere dá o murkne
nát o to vár frám aftan ofnorin þan foet
dden. O Gá sa': vare gá millasked milla
vatnena o skudd vatne frám vatne. O Gá gród
millaskede o skudd he vatne, som vár unde
millaskede, frám he vatne, som vár upa
millaskede. O he skedd sos. O Gá kalla milla
skede himun o to vár aftan o morin anan dden.
O Gá sa' an he vatne, som vár unde himun,
skall sammusse aise sitt aise ramme, sos an he
torr ska sinas. O he skedd sos. O hea kalla Gá
he torr idd o vatnes samlinga kalla'n fere sid.
O Gá skua upa he an he vár gatt.

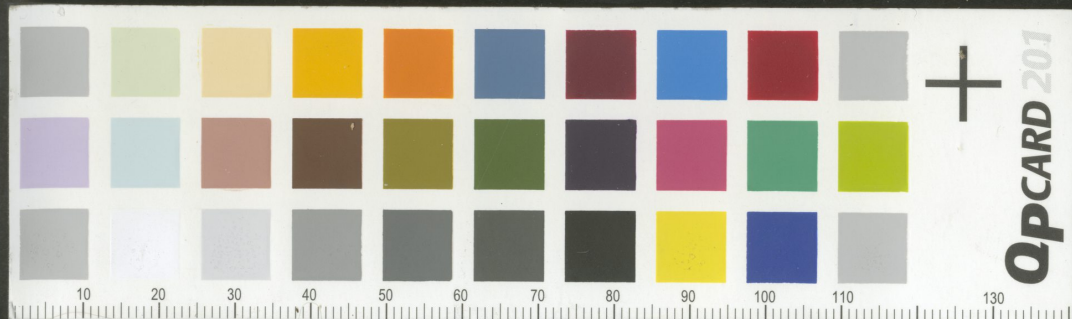
Joh. Jans.

Alfons d. 25
Nov 1879. W. C.

an
rander
aiga
kidd
fnes
alt

rode;
una
Ga
skua
lidje
urkne
lost
la
d goda
nde
na
a milla
n daen
mun
in the
lla Ga
e fio.

32.

